

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Kantorové a soudců JUDr. Miroslava Pavrovského a Mgr. Jana Kadlece ve veřejném zasedání konaném dne 27. října 2021 projednal odvolání 1) **obžalované** [redacted] narozené [redacted] 2) **státní zástupkyně** Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové a 3) **poškozené** [redacted] s.r.o. v likvidaci, IČO [redacted] se sídlem [redacted] obě podaná v neprospěch obžalované, proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. prosince 2018, č.j. 4 T 10/2017-3661, a rozhodl

takto:

Z podnětu odvolání státní zástupkyně a obžalované se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e), odst. 2 tr. ř. ohledně obžalované [redacted] v celém rozsahu **zrušuje** a podle § 259 odst. 3 tr. ř. se znovu rozhoduje tak, že obžalovaná

[redacted] narozená dne [redacted] v [redacted] trvale bytem [redacted]

je vinna, že

v [redacted] v době od 22. 1. 2010 do 21. 6. 2011

v postavení předsedkyně družstva [redacted] výrobní družstvo, IČ: [redacted] se sídlem do 22. 4. 2014 [redacted]

v úmyslu neoprávněně snížit příjem společnosti [redacted] s.r.o. z realizované výstavby fotovoltaické výroby elektřiny v [redacted] pro objednatele [redacted] s.r.o. a současně snížit daňovou povinnost společnosti u daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010, po vzájemné předchozí dohodě a společně s [redacted] jehož trestní stíhání bylo zastaveno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 8. září 2021,

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

sp. zn. 9 To 25/2019, podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. ř. za užití § 223 odst. 1 tr. ř. z důvodu § 11 odst. 1 písm. e) tr. ř. z důvodu úmrtí,

když [redacted] v postavení odpovědné osoby, a to od 11. 5. 2009 generálního vedoucího odbytu pro východní Evropu, od 1. 7. 2009 ředitele, od 8. 6. 2010 prokuristy a od 10. 1. 2011 do 14. 12. 2012 jednatele zastupoval společnost [redacted] s.r.o., IČ [redacted] s obchodním jménem od 8. 6. 2010 do 7. 1. 2011 [redacted] s.r.o., poté s obchodním jménem [redacted] s. r. o., se sídlem [redacted] od 7. 1. 2011 se sídlem [redacted]

obžalovaná [redacted] vystavila níže uvedené faktury jménem výrobního družstva [redacted] jako dodavatele (zprostředkovatele) pro objednatele [redacted] s.r.o. (zájemce) s vědomím toho, že faktury [redacted] nechá proplatit a neoprávněně je zahrne do účetnictví společnosti [redacted] s.r.o. (později [redacted] s.r.o.), a to faktury

č. 110009 ze dne 22. 1. 2010 na částku 1 500 000 Kč + 300 000 Kč DPH,
č. 110028 ze dne 12. 3. 2010 na částku 674 463,33 Kč + 134 892,67 Kč DPH,
č. 110038 ze dne 02. 4. 2010 na částku 510 000 Kč + 102 000 Kč DPH,
č. 110039 ze dne 27. 4. 2010 na částku 3 217 896,67 Kč + 643 579,33 Kč DPH,
č. 110048 ze dne 24. 5. 2010 na částku 3 065 108,33 Kč + 613 021,67 Kč DPH,
č. 110058 ze dne 28. 6. 2010 na částku 1 075 808,33 Kč + 215 161,67 Kč DPH,
č. 110068 ze dne 25. 7. 2010 na částku 2 519 906,67 Kč + 503 981,33 Kč DPH,
č. 110069 ze dne 25. 7. 2010 na částku 1 499 366,67 Kč + 299 873,33 Kč DPH,
č. 110086 ze dne 30. 9. 2010 na částku 1 557 970 Kč + 311 594 Kč DPH,
č. 110114 ze dne 05. 12. 2010 na částku 2 500 000 Kč + 500 000 Kč DPH,
znějící celkem na částku 21 744 624 Kč, včetně DPH, účelově vyhotovené jako faktury znějící na smluvní provizi dle smlouvy o zprostředkování č. 090709-01 ze dne 2. 12. 2009 a dodatku č. 1 ze dne 15. 1. 2010, dle které mělo družstvo [redacted] pro společnost [redacted] s.r.o. provádět zprostředkovatelskou činnost, a to přesto, že si byla vědoma toho, že družstvo [redacted] smluvně ujednanou zprostředkovatelskou činnost, tj. zprostředkování příležitosti uzavřít se společností [redacted] s.r.o. smlouvu na dodávku fotovoltaické elektrárny, nevyvinulo a k žádnému plnění nedošlo, přes tyto jí známé skutečnosti faktury zaslala či předala do společnosti [redacted] s.r.o.,

[redacted] v rámci vykonávané činnosti při obchodním vedení a hospodaření společnosti [redacted] s.r.o. faktury schválil jako oprávněné a na jejich základě nechal provést postupné úhrady ve prospěch bankovního účtu č. [redacted] družstva [redacted] na vrub bankovního účtu č. [redacted] společnosti [redacted] s.r.o. v souhrnné výši 21 744 624 Kč, konkrétně

dne 11. 2. 2010 ve výši 1 800 000 Kč,
dne 22. 3. 2010 ve výši 809 356 Kč,
dne 05. 5. 2010 ve výši 612 000 Kč,
dne 11. 5. 2010 ve výši 3 861 476 Kč,
dne 22. 6. 2010 ve výši 1 300 000 Kč,
dne 28. 6. 2010 ve výši 2 378 130 Kč,
dne 26. 7. 2010 ve výši 1 290 970 Kč,
dne 19. 8. 2010 ve výši 1 799 240 Kč,
dne 19. 8. 2010 ve výši 3 023 888 Kč,
dne 12. 10. 2010 ve výši 1 869 564 Kč,
dne 22. 12. 2010 ve výši 3 000 000 Kč,

přestože mu bylo známo, že k deklarované zprostředkovatelské činnosti nedošlo a jedná se o fiktivní plnění, neboť družstvo [redacted] sjednanou službu nevyvinulo, čímž bez jakéhokoli ekonomického opodstatnění uměle navýšil náklady a bezdůvodně snížil příjem společnosti [redacted] s.r.o. z realizované výstavby fotovoltaické výroby elektřiny v [redacted] prospěch družstva [redacted] současně účelově vystavené faktury na fiktivní plnění vložil do účetnictví společnosti na straně nákladů a za daňový subjekt [redacted] s.r.o. (dříve [redacted] s.r.o.) dne 21. 6. 2011 v prodloužené 6ti měsíční lhůtě k Finančnímu úřadu v [redacted] pod podacím číslem 138087/11 zajistil podání přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010, ve kterém uplatnil zkreslené údaje o dosažených hospodářských výsledcích a v rámci daňového řízení fiktivní plnění dokládal smyšlenými a dodatečně vyhotovenými písemnostmi, konkrétně v řádném přiznání k dani z příjmů právnických osob ovlivnil ve prospěch daňového subjektu základ daně tak, že namísto základu daně ve výši 86 678 000 Kč vykázal základ daně pouze ve výši 68 605 000 Kč, když reálná daňová povinnost činila 16 435 700 Kč a obžalovaný ji záměrně snížil na částku 13 001 830 Kč, tj. nejméně o částku 3 433 870 Kč, kterou nepřiznal a neodvedl, tím ke škodě České republiky, zastoupené správcem daně Finančním úřadem v [redacted] zkrátil daň z příjmů právnických osob v rozsahu částky 3 433 870 Kč,

obžalovaná takto konala ve shodě s [redacted], přestože věděla, že k fakturami deklarovanému zdanitelnému plnění ze strany zprostředkovatele nedošlo, neboť družstvo [redacted] zprostředkovatelskou činnost nerealizovalo, a svým jednáním spočívajícím ve vystavení faktur v celkovém objemu 21 744 624 Kč umožnila [redacted] aby neoprávněně navýšil výdaje a v řádném přiznání k dani z příjmů právnických osob snížil daňovou povinnost u tohoto daňového subjektu o částku 3 433 870 Kč, stejně tak mu umožnila, aby v rámci daňového řízení fiktivní plnění dokládal smyšlenými a dodatečně vyhotovenými písemnostmi,

tedy

umožnila a usnadnila jinému zejména opatřením prostředků, aby zkrátil daň a spáchal čin ve značném rozsahu

tím spáchala

účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, ve znění účinném do 30. 6. 2016,

a za to se odsuzuje

podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **dvou (2) roků**.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 2 tr. zákoníku se výkon trestu odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu **tří (3) roků**.

Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku se obžalované ukládá peněžitý trest ve výměře **200 denních sazeb**, přičemž výše jedné denní sazby činí **1 000 Kč**, tedy v celkové výměře 200 000 Kč.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se obžalované ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena kolektivního statutárního orgánu obchodních korporací a družstev v trvání **tří (3) roků**.

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

Podle § 229 odst. 1 tr. ř. se společnost [redacted] s.r.o., v likvidaci, IČ: [redacted] se sídlem [redacted] zastoupená likvidátorem [redacted] se se svým nárokem na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 256 tr. ř. se odvolání poškozené **zamítá**.

Odůvodnění:

1. **Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 12. 2018, sp. zn. 4 T 10/2017,** byla obžalovaná [redacted] uznána vinnou zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, ve znění účinném do 30. 6. 2016, spáchaným účastenstvím ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku (ad 1) a zločinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, spáchaným rovněž ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku (ad 2). Za tuto trestnou činnost byla odsouzena k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou roků, jenž jí byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 2 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu čtyř roků. Obžalovaný byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena kolektivního statutárního orgánu obchodních korporací a družstev na dobu pěti let.
2. Stejným rozsudkem bylo rozhodnuto o vině a trestu též spoluobžalovaného [redacted]. Ten byl uznán vinným pod bodem 1) zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, ve znění účinném do 30. 6. 2016, pod bodem 2) zločinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku a odsouzen podle § 220 odst. 3 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří roků s podmíněným odkladem a dohledem na zkušební dobu čtyř roků (§ 84 odst. 1, § 85 odst. 1 tr. zákoníku). Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Trutnově, sp. zn. 3 T 29/2017, ze dne 6. 3. 2017. Dále byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena kolektivního statutárního orgánu obchodních korporací a družstev v trvání šesti let.
3. Ve výroku o náhradě škody bylo rozhodnuto tak, že poškozená společnost [redacted] s.r.o., v likvidaci, byla podle § 229 odst. 1 tr. ř. se svým nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.
4. Proti tomuto rozsudku **podali odvolání** jednak oba obžalovaní, jednak státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové v jejich neprospěch, a v neposlední řadě do výroku o náhradě škody podala odvolání též poškozená společnost [redacted] s.r.o. v likvidaci.
5. **Obžalovaná** [redacted] ve svém odvolání (ze dne 28. 2. 2019) vytkla nesprávně zjištěný skutkový stav věci. Uvedla, že podle krajského soudu do společnosti [redacted] společnost [redacted] přivedl její manžel, neboť ostatní osoby tuto okolnost popřely. Soud dovodil, že obžalovaná se s manželem o podstatných věcech doma bavili, proto nebylo žádného zprostředkování třeba. Její manžel byl vůdčí osobností projektu výstavby fotovoltaické elektrárny, celou akci koordinoval a měl a má nezanedbatelný vliv i na chod družstva [redacted]. Nacházel se ve dvojím postavení; byl jednatelem a společníkem [redacted] v níž měl 20,3% podíl, zároveň

měl vliv na svou manželku a [redacted] vůči němuž měl neuhrazenou pohledávku z titulu výplaty vypořádacího podílu. [redacted] měl majetek, jehož zpeněžení by postačovalo na úhradu pohledávky [redacted] avšak znamenalo by to zánik družstva. S ohledem na nastalou situaci měl příležitost využít toho, že [redacted] má eminentní zájem o účast na výstavbě solární elektrárny pro [redacted]. Svůj vliv mohl využít dvěma způsoby; buď pro získání provize, kterou by na základě své vlastní vůle přenechal [redacted] nebo pro získání levnější dodávky výstavby solární elektrárny pro [redacted]. Pokud by [redacted] při přípravě ceny nekalkulovala s provizí, byla by její nabídková cena o tuto provizi nižší. S ohledem na výši svého podílu v [redacted] postupoval podle rčení „košile bližší než kabát“. Tuto pravděpodobnou skutkovou verzi soud nehodnotil, a to při zohlednění zásady in dubio pro reo. V souvislosti s tím bylo nutno posoudit, zda je jednotlivec oprávněn rozhodnout o tom, kdo ponese plody jeho práce, tzn., zda daňové zákony umožňovaly [redacted] činit kroky, ze kterých užitek plynul přímo družstvu [redacted]. Je stěžejní, zda obžalovaný [redacted] si byl vědom toho, že jednání manželů [redacted] není [redacted] přičitatelné. Nebude-li prokázáno, že obžalovaný [redacted] věděl, že [redacted] nejednal a nemohl jednat ve prospěch [redacted] nelze na jeho straně hovořit o úmyslu. Není-li trestné jednání pachatele, je vyloučena trestnost akcesorického účastenství, které je kladeno za vinu obžalované. Dále je třeba řešit, zda činnost manželů [redacted] bylo možno považovat za zprostředkování, potažmo za jakoukoliv reálnou činnost takové hodnoty, když není rozhodné formální označení plnění, avšak jeho skutečný obsah.

6. V další části odvolání obžalovaná hodnotila, zda sjednání provize za možnost účastnit se výběrového řízení na výstavbu solární elektrárny (zprostředkování) bylo či nebylo skutečností, která měla daňové důsledky a zda náklad ve formě vyplacené provize byl nákladem vynaloženým k dosažení zdanitelných příjmů dle § 24 zákona o daních z příjmu. Na příkladech dvou nejpravděpodobnějších variant obžalovaná dovodila, že nemohlo dojít ke zkrácení daně. Provize [redacted] buď byla regulérní nákladovou položkou [redacted] která daňovou povinnost vykazala správně, anebo (při nižší nabídkové ceně) by sice došlo k snížení nákladů o provizi, ale zároveň i výnosů [redacted] ve stejné výši, tzn., výsledná daňová povinnost by zůstala naprosto stejná. Zkrácení daně ve výši 3 442 990 Kč tvrzené krajským soudem je ryze umělý konstrukt.
7. Obžalované je kladeno za vinu účastenství na trestném činu porušení povinnosti při správě cizího majetku. I kdyby povinnost spravovat majetek [redacted] u [redacted] prokázána byla, nebyl prokázán vznik škody. Pokud by s provizí [redacted] nekalkulovala, nabízená cena by byla o tuto provizi nižší. Poklesly by jak výnosy, tak i náklady. Výsledný čistý výnos ze zakázky by nebyl podstatně příznivější, ale stejný a tudíž nelze hovořit o způsobení škody. Nadto krajský soud nezohlednil ani dobropis [redacted] z roku 2011, na jehož základě došlo k snížení odměny vyplacené [redacted]. Výše škody je něčím, co [redacted] nikdy neušlo, proto o spáchání trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku nemůže být řeč.
8. **V doplnění odvolání** ze dne 21. 5. 2019 obžalovaná opětovně vytkla vadné hodnocení důkazů. Odůvodnění rozsudku označila za matoucí, neboť převážně rekapituluje vyjádření správce daně, poté v hodnotící části z cca 45 odstavců je 33 zcela či z podstatné části opsáno ze závěrečné řeči státní zástupkyně a vlastní hodnocení důkazů v zásadě chybí. Rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť vychází ze skutkových zjištění, která nemají oporu v provedeném dokazování. Obžalovaná

dále označuje opomenuté důkazy, konkrétně protokoly Finančního úřadu v [redacted] ze dne 24. 8. 2011, čj. 999/11/228602602724; ze dne 8. 9. 2011, čj. 378983/11/228602605653 a ze dne 21. 9. 2011 čj. 384124/11/228602605653. Tyto protokoly vznikly na základě dožádání Finančního úřadu v [redacted] který prováděl kontrolu společnosti [redacted] s.r.o., v likvidaci, a vyplývá z nich, že Finanční úřad v [redacted] prováděl u výrobního družstva [redacted] opakované šetření předmětného zprostředkování, o jehož existenci žádné pochybnosti neměl. Při šetření došlo k předání značného množství důkazních prostředků, které se nijak neprojevily v daňovém řízení [redacted]. Správce daně tyto důkazní prostředky zatajil a krajský soud jeho tvrzení o jejich neexistenci do rozsudku nekriticky převzal. Za utajený důkaz obžalovaná považuje i plnou moc obžalovaného [redacted] která byla spolu se smlouvou o dílo mezi [redacted] a společností [redacted] předána Policii (viz č. l. 55 – 59), ale doposud nebyla zařazena do spisu. Plná moc potvrzuje, že obžalovaný [redacted] byl pouze zplnomocněn k podpisu smluv za jednatele [redacted]. V další části odvolání obžalovaná uvedla, že rozsudek vytváří dojem, že celý podnikatelský záměr [redacted] ve formě vyhledávání investorů solárních elektráren byl pouhou fikcí. Proti tomu se ohrazuje tím, že [redacted] vynakládal nemalé finanční prostředky na tým lidí zabývajících se vyhledáváním investorů do solárních elektráren, což vyplývá z výpovědí svědků [redacted] a [redacted]. O záměru [redacted] svědčí též uzavření mnoha zprostředkovatelských smluv již v první polovině roku 2009 ([redacted] s.r.o., [redacted] a.s., [redacted] a.s., [redacted] s.r.o.). Důvodem, proč navzdory finančním investicím byl úspěšný jen jeden případ zprostředkování, je častá praxe, kdy podnikatelé po dosažení zakázky chtějí zprostředkovatele obejít a nic mu nevyplatit. [redacted] se stal obětí těchto snah na dvou místech ([redacted] a.s., [redacted]). Naproti tomu u zakázky pro [redacted] k obejití [redacted] nedošlo, neboť garantem byl manžel obžalované. Obžalovaná zdůraznila, že záměrem [redacted] nikdy nebyla výstavba solární elektrárny na pozemcích [redacted] jak uvádí krajský soud, nýbrž výstavba skladových prostor a překladiště v oblasti dřevozpracujícího průmyslu. Od tohoto projektu z důvodu neziskovosti posléze ustoupil. Pokud jde o seznámení obžalované s projektem výstavby FVE, lze z provedeného dokazování dovodit, že sdílení informací z pracovního prostředí nebylo mezi manželi [redacted] běžné. [redacted] dne 24. 11. 2009 sdělil [redacted] mailem, že obžalovaná se dozvěděla o jejich záměru s FVE a doporučila dalšího dodavatele fotovoltaických elektráren. K seznámení [redacted] s [redacted] proběhlo až v listopadu 2009, což oba jmenovaní vypověděli. Nelze proto tvrdit, že se oba znali dříve a že zprostředkování je umělým konstruktem mezi již dříve seznámenými subjekty. To dokazuje emailová korespondence ze 17. 11. 2009, 24. 11. 2009 a z 1. 12. 2009, kterou vedl manžel obžalované s cílem zajistit přihlášku [redacted] do výběrového řízení, v posledním mailu požadoval kontakt na pověřenou osobu. Obžalovaná považuje za nezpochybnitelné, že [redacted] se o projektu jejího manžela dozvěděl díky jejímu přičinění a již tato informace je s to být cennou a naplnit definici zprostředkování. Svědek [redacted] zpochybnil jen to, jak se obžalovaná o projektu svého manžela dozvěděla. Tato skutečnost však se zprostředkováním nijak přímo nesouvisí. Svědek [redacted] uvedl, že si v přípravném řízení vymýšlel, přičemž jeho dřívější výpověď byla konkrétní a podrobná. Tato okolnost ve spojení s celkovou zaujatostí vůči manželům [redacted] činí svědka nevěrohodným. Ten sám sebe označil za osobu lživou, v minulosti holdující alkoholu a patologickému hráčství, což jeho nevěrohodnost dále zvyšuje. Svědek má maximální zájem obžalované co nejvíce uškodit. Podle názoru obžalované soud podlehl předsudku, že nemůže být

smluvená cena provize vůči obsahu zprostředkování reálná, neboť kdo by platil tak moc za jednu informaci. Tento mylný předpoklad vedl k tomu, že soud hodnotil důkazy jednostranně.

9. Dále obžalovaná uvedla, že společnosti [REDAKCE] nebyla způsobena škoda, neboť nabídková cena zahrnovala provizi, bez níž by byla cena nižší o provizi, což vyplývá z přiloženého znaleckého posudku. Teoreticky ztratný mohl být [REDAKCE] avšak z poškození této společnosti nebyl nikdo obviněn. Pokud někde došlo ke zkrácení daně, nemohlo to být na straně [REDAKCE] ale jediné u [REDAKCE] Trestná činnost, jak ji dovodil krajský soud, by byla pro obžalované ve výsledku ztrátová, když na daních z příjmů [REDAKCE] zaplatili o 1 145 899 Kč víc, než o kolik se jim teoreticky podařilo daň z příjmu u [REDAKCE] zkrátit. Pohnutkou nemohlo být ani získání finanční hotovosti pro výplatu vypořádacího podílu [REDAKCE] [REDAKCE] neboť [REDAKCE] by v případě zpeněžení majetku měl dostatek prostředků. Vina obžalované má spočívat v účastenství ve formě pomoci a pachatelem měl být [REDAKCE] I kdyby obžalovaná s manželem vymysleli fiktivní zprostředkování, neexistuje jediný důkaz o tom, že [REDAKCE] věděl, že celé zprostředkování je jen fikce a nelze hovořit o jeho subjektivní stránce. Není-li [REDAKCE] pachatelem, pak ani obžalovaná nemůže být pomocníkem.
10. Přílohou k doplnku odvolání obžalovaná doručila tři výše citované protokoly Finančního úřadu v [REDAKCE] analýzu rozsudku s vyznačeným převzatým textem, podrobný rozbor nazvaný „Nesprávná skutková tvrzení prvoinstančního soudu“, dokument s názvem „Rozbor nevěrohodnosti svědka [REDAKCE]“, znalecký posudek znaleckého ústavu Česká znalecká ze dne 15. 5. 2018 (správně 15. 5. 2019), č. 5 567-17-2019, jehož předmětem je stanovisko znalce k písemnému vyjádření Finančního úřadu v [REDAKCE] ze dne 13. 12. 2018.
11. V dalším **dodatku odvolání** ze dne 6. 9. 2019 obžalovaná s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2010, sp. zn. 5 Tdo 1138/2010, ze dne 27. 2. 2018, sp. zn. 5 Tdo 809/2016, a ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 8 Tdo 1362/2016, upozornila na trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 tr. zákoníku, který je úmyslný, a dále na okolnost, kdy do majetku poškozeného se dostane adekvátní protihodnota. Dále zmínila subsidiaritu trestněprávní represe, která u majetkových deliktů může být aplikována i u kvalifikovaných skutkových podstat trestných činů.
12. **Státní zástupkyně** v odvolání namítla, že ve výroku o vině měl soud dospět k závěru o trestném jednání i ve vztahu ke krácení DPH, které z popisu skutku vypustil, na rozdíl od daně z příjmu právnických osob, což není logické. V případě zločinu dle § 220 tr. zákoníku se domáhala způsobení škody ve výši 21 744 624, tj. včetně DPH. Státní zástupkyně navrhla, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině, trestu a náhradě škody, a aby poté sám nově rozhodl o vině obžalované [REDAKCE] tak, že vysloví její vinu celým jednáním specifikovaným pod bodem 1) obžaloby zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, ve znění účinném do 30. 6. 2016, a pod bodem 2) zločinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, spáchanými účastenstvím ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, se způsobenou škodou ve výši 21 744 624 Kč. Obžalované navrhla uložit důraznější trest odnětí svobody, v rámci zákonné trestní sazby dle § 240 odst. 3 tr. zákoníku, byť při spodní hranici zákonné trestní sazby, se zařazením pro jeho výkon do věznice s ostrahou, současně dle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku shodný

trest zákazu činnosti, v trvání pěti let. V neposlední řadě navrhl rozhodnout o povinnosti k náhradě škody.

13. **Poškozená společnost** s.r.o., v likvidaci, ve svém odvolání vytkla nesprávnost výroku, jímž byla odkázána se svým nárokem na náhradu škody na občanskoprávní řízení podle § 229 odst. 1 tr. ř. Uvedla, že o jejím nároku lze rozhodnout na základě skutečností známých soudu, a to jak ve vztahu k námitce promlčení, tak ve vztahu k osobě oprávněné nárok na náhradu škody uplatnit. Svůj nárok přihlásila řádně a včas, neboť náhradu škody dne 22. 11. 2017 uplatnila opatrovnice, která byla poškozené ustanovena soudem za účelem zajistit ochranu jejích práv z důvodu absence likvidátora společnosti. Úkony opatrovnice, včetně těch z hlavního líčení dne 23. 7. 2018, je nutno posoudit jako vykonané osobou oprávněnou. Rovněž nárok na náhradu škody promlčen není, neboť škoda byla poškozené způsobena úmyslným jednáním, a proto promlčecí lhůta činí deset let od vzniku škody, konkrétně od úhrady fakturovaných částek nejdříve ode dne 22. 1. 2010, kdy došlo k převodu finančních prostředků na základě první faktury. Osobou primárně oprávněnou uplatnit za poškozenou náhradu škody byl sám obžalovaný, který společnost řídil jako ředitel, poté jako prokurista a jednatel. Po vstupu do likvidace předchozí likvidátor od obžalovaného nedostal žádné podklady, proto poškozené nemohla promlčecí doba vůbec běžet až do doby ustanovení opatrovníka. Poškozená navrhl, aby Vrchní soud v Praze napadený výrok o náhradě škody zrušil a sám rozhodl ve smyslu § 228 odst. 1 tr. ř. tak, že obžalovaní jsou povinni poškozené nahradit společně a nerozdílně škodu ve výši 21 744 624 Kč.
14. O podaných odvoláních **Vrchní soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 18. září 2019, sp. zn. 9 To 25/2019**. Z podnětu odvolání státní zástupkyně napadený rozsudek zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e) tr. ř. v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl odsuzujícími výroky o vině a trestu ohledně obou obžalovaných a naproti tomu jejich odvolání, jakož i odvolání poškozené, podle § 256 tr. ř. zamítl. Obžalovaná byla uznána vinnou účastenstvím ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku na zločinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku a na zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, ve znění účinném do 30. 6. 2016, a odsouzena podle § 220 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou roků, jehož výkon jí byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 2 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu čtyř roků. Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku byl obžalovaný vysloven též peněžitý trest ve výměře 730 denních sazeb o výši 1 000 Kč, tedy v celkové výměře 730 000 Kč. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání dvou měsíců. Obžalovaný byl dále podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku uložen též trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena kolektivního statutárního orgánu obchodních korporací a družstev v trvání pěti roků.
15. Podle výroku rozsudku Vrchního soudu v Praze se obžalovaní trestné činnosti dopustili tím, že v době od 22. 1. 2010 do 21. 6. 2011 obžalovaný

v zastoupení společnosti [redacted] s.r.o., IČ [redacted] s obchodním jménem do 8. 6. 2010 [redacted] s.r.o., od 8. 6. 2010 do 7. 1. 2011 s obchodním jménem [redacted] s.r.o., poté s obchodním jménem [redacted] s.r.o., v současné době od 2. 4. 2013 s obchodním jménem [redacted] s.r.o. v likvidaci, se sídlem od 2. 4. 2002 do 7. 1. 2011 [redacted] od 7. 1. 2011 do 2. 4. 2013 se sídlem [redacted] v současné době se sídlem [redacted]

v postavení odpovědné osoby, a to od 11. 5. 2009 generálního vedoucího odbytu pro východní Evropu, od 1. 7. 2009 ředitele společnosti, od 8. 6. 2010 prokuristy společnosti a od 10. 1. 2011 do 14. 12. 2012 jednatele společnosti, s odborným zaměřením na zajištění zákazníků na výstavbu fotovoltaických výroben elektřiny, stanovování smluvních podmínek a dohled nad realizací smluv s výstavbou,

v rozporu s ustanoveními § 301 písm. d) a § 302 písm. g) zák. č. 262/2006 Sb., zákoník práce, podle nichž byl povinen řádně hospodářit s prostředky svěřenými mu zaměstnavatelem, střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím, nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele a zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku zaměstnavatele, dále s ustanoveními § 135 odst. 2 a § 194 odst. 5 tehdy platného obchodního zákoníku č. 513/1991 Sb., podle něhož byl povinen vykonávat svou působnost s péčí řádného hospodáře,

a obžalovaná [redacted]

v postavení odpovědné osoby družstva [redacted] výrobní družstvo, IČ: [redacted] se sídlem do 22. 4. 2014 [redacted] jako předsedkyně družstva,

oba společně v úmyslu neoprávněně snížit příjem společnosti [redacted] s.r.o. z realizované výstavby fotovoltaické výroby elektřiny v [redacted] pro objednatele [redacted] s.r.o. a současně snížit daňovou povinnost společnosti u daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010, po vzájemně předchozí dohodě,

obžalovaná [redacted] vystavila níže uvedené faktury jménem výrobního družstva [redacted] jako dodavatele (zprostředkovatele) pro objednatele (zájemce) [redacted] s.r.o. s vědomím toho, že faktury [redacted] nechá proplatit a neoprávněně je zahrne do účetnictví společnosti [redacted] s.r.o. (později [redacted] s.r.o.), a to faktury

č. 110009 ze dne 22. 1. 2010 na částku 1 500 000 Kč + 300 000 Kč DPH,

č. 110028 ze dne 12. 3. 2010 na částku 674 463,33 Kč + 134 892,67 Kč DPH,

č. 110038 ze dne 02. 4. 2010 na částku 510 000 Kč + 102 000 Kč DPH,

č. 110039 ze dne 27. 4. 2010 na částku 3 217 896,67 Kč + 643 579,33 Kč DPH,

č. 110048 ze dne 24. 5. 2010 na částku 3 065 108,33 Kč + 613 021,67 Kč DPH,

č. 110058 ze dne 28. 6. 2010 na částku 1 075 808,33 Kč + 215 161,67 Kč DPH,

č. 110068 ze dne 25. 7. 2010 na částku 2 519 906,67 Kč + 503 981,33 Kč DPH,

č. 110069 ze dne 25. 7. 2010 na částku 1 499 366,67 Kč + 299 873,33 Kč DPH,

č. 110086 ze dne 30. 9. 2010 na částku 1 557 970 Kč + 311 594 Kč DPH,

č. 110114 ze dne 05. 12. 2010 na částku 2 500 000 Kč + 500 000 Kč DPH,

znějící celkem na částku 21 744 624 Kč, včetně DPH, účelově vyhotovené jako faktury znějící na smluvní provizi dle smlouvy o zprostředkování č. 090709-01 ze dne 2. 12. 2009 a dodatku č. 1 ze dne 15. 1. 2010, dle které mělo družstvo [redacted] pro společnost [redacted] s.r.o. provádět zprostředkovatelskou činnost, a to přesto, že si byla vědoma toho, že družstvo [redacted] smluvně ujednanou zprostředkovatelskou činnost, tj. zprostředkování příležitosti uzavřít se společností [redacted] s.r.o. smlouvu na dodávku fotovoltaické elektrárny, nevyvinulo a k žádnému plnění nedošlo, přes tyto jí známé skutečnosti faktury zaslala či předala do společnosti [redacted] s.r.o.,

obžalovaný [redacted] v rámci vykonávané činnosti při obchodním vedení a hospodaření společnosti [redacted] s.r.o. faktury schválil jako oprávněně skutečnosti odpovídající, na jejich základě nechal provést postupně úhrady ve prospěch bankovního účtu č. [redacted] družstva [redacted] na vrub bankovního účtu č. [redacted] společnosti [redacted] s.r.o. v souhrnné výši 21 744 624 Kč, konkrétně

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

dne 11. 2. 2010 ve výši 1 800 000 Kč,
dne 22. 3. 2010 ve výši 809 356 Kč,
dne 05. 5. 2010 ve výši 612 000 Kč,
dne 11. 5. 2010 ve výši 3 861 476 Kč,
dne 22. 6. 2010 ve výši 1 300 000 Kč,
dne 28. 6. 2010 ve výši 2 378 130 Kč,
dne 26. 7. 2010 ve výši 1 290 970 Kč,
dne 19. 8. 2010 ve výši 1 799 240 Kč,
dne 19. 8. 2010 ve výši 3 023 888 Kč,
dne 12. 10. 2010 ve výši 1 869 564 Kč,
dne 22. 12. 2010 ve výši 3 000 000 Kč,

přestože mu bylo známo, že k deklarované zprostředkovatelské činnosti nedošlo a jedná se o fiktivní plnění, neboť družstvo [redacted] sjednanou službu nevyvinulo, čímž bez jakéhokoliv ekonomického opodstatnění uměle navýšil náklady a bezdůvodně snížil příjem společnosti [redacted] s.r.o. z realizované výstavby fotovoltaické výroby elektřiny v [redacted] ve prospěch družstva [redacted] a tímto jednáním v důsledku porušení zákonem uložených povinností řádně spravovat cizí majetek způsobil společnosti [redacted] s.r.o. škodu ve výši 21 744 624 Kč,

současně účelově vystavené faktury na fiktivní plnění vložil do účetnictví společnosti na straně nákladů a za daňový subjekt [redacted] s.r.o. (dříve [redacted] s.r.o.) dne 21. 6. 2011 v prodloužené 6ti měsíční lhůtě k Finančnímu úřadu v [redacted] pod podacím číslem 138087/11 zajistil podání příznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010, ve kterém uplatnil zkrácené údaje o dosažených hospodářských výsledcích a v rámci daňového řízení fiktivní plnění dokládal smyšlenými a dodatečně vyhotovenými písemnostmi, konkrétně v řádném příznání k dani z příjmů právnických osob ovlivnil ve prospěch daňového subjektu základ daně tak, že namísto základu daně ve výši 86 726 000 Kč vykázal základ daně pouze ve výši 68 605 000 Kč, když reálná daňová povinnost činila 16 444 820 Kč a obžalovaný ji záměrně snížil na částku 13 001 830 Kč, tj. nejméně o částku 3 442 990 Kč, kterou nepřiznal a neodvedl, tím ke škodě České republiky, zastoupené správcem daně Finančním úřadem v [redacted] zkrátil daň z příjmů právnických osob v rozsahu částky 3 442 990 Kč,

takto oba obžalovaní konali ve shodě, přestože věděli, že k fakturami deklarovanému zdanitelnému plnění ze strany zprostředkovatele nedošlo, neboť družstvo [redacted] zprostředkovatelskou činnost nerealizovalo, a [redacted] vým jednáním spočívajícím ve vystavení faktur v celkovém objemu 21 744 624 Kč umožnila [redacted] aby neoprávněně navýšil výdaje a způsobil škodu společnosti [redacted] s.r.o. ve výši 21 744 624 Kč a současně aby v řádném příznání k dani z příjmů právnických osob snížil daňovou povinnost u tohoto daňového subjektu o částku 3 442 990 Kč, stejně tak mu umožnila, aby v rámci daňového řízení fiktivní plnění dokládal smyšlenými a dodatečně vyhotovenými písemnostmi.

16. Proti citovanému rozsudku Vrchního soudu v Praze podali dovolání oba obžalovaní [redacted] a [redacted] o nichž rozhodl Nejvyšší soud usnesením ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. 5 Tdo 519/2020, tak, že podle § 265k odst. 1, odst. 2 tr. ř. zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 9. 2019, sp. zn. 9 To 25/2019, jakož i další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.
17. Z odůvodnění usnesení dovolacího soudu vyplývá, že důvodnými byly shledány námitky obviněných o nesprávném právním posouzení skutku. Primárně bylo vytknuto, že soudy nižších stupňů se nezabývaly tím, zda skutečně provize byla vyplacena ke škodě obchodní společnosti [redacted] s.r.o., či zda o tuto částku nebyla navýšena cena díla a ve své podstatě nebyla poškozena obchodní společnost [redacted] s.r.o., a to v konečném důsledku ku prospěchu

dosud trestně nestíhaného [REDAKCE]. V tomto ohledu shledal dovolací soud právní posouzení skutku odvolacím soudem za nesprávné a založené na nedostatečně zjištěném skutkovém základě. Argumentuje tím, že podle závěrů odvolacího soudu z hlediska obviněného [REDAKCE] ve skutečnosti šlo o získání zakázky na výstavbu solární elektrárny i za cenu poskytnutí úhrady fiktivní ceny zprostředkování dalšímu subjektu, zjevně po dohodě s [REDAKCE], bez níž by společnost [REDAKCE] s.r.o. zakázku nezískala. V takovém případě jde o příklad tzv. korupce v soukromoprávních vztazích, která v souladu s mezinárodními závazky má být s účinností od 1. 1. 2010 postihována jako úplatkářství – viz § 331 odst. 1 (přijetí úplatku), resp. § 332 odst. 1 (podplácení) tr. zákoníku. Naznačená právní úprava byla zavedena zejména kvůli případům, kdy zástupci obchodních společností k vlastnímu prospěchu z úplatku uzavírají smlouvy se spolukontrahenty, a to i na úkor jimi zastupované právnické osoby, čímž v konečném důsledku jsou takto skrytě poškozovány osoby s majetkovou účastí na kapitálových obchodních společnostech. Při těchto skutkových závěrech se ovšem zdá mnohem pravděpodobnější, že cena díla byla o takovou provizi (úplatek) skutečně navýšena, a to na úkor objednatele díla, tedy obchodní společnosti [REDAKCE] s.r.o., nikoli na úkor obchodní společnosti [REDAKCE] s.r.o., která se jen prostřednictvím svého zástupce dopustila jednání korupčního charakteru, ovšem ke svému prospěchu, neboť bez toho by zřejmě zakázku nezískala. Je pochopitelné, že takto otevřeně to nikdo z dalších osob z řad svědků přiznat nechtěl. Jsou tak vážné pochybnosti o správnosti závěru, že obchodní společnost [REDAKCE] s.r.o. skutečně vznikla škoda, která by jí nebyla kompenzována v ceně díla, a to na základě předchozí vzájemné dohody všech na věci zainteresovaných osob. Další účtování uvedené fiktivní provize se při této konstrukci skutkového děje zdá být jen jakousi snahou o formální legalizaci uvedeného úplatku, a to navíc s daňovými konotacemi v podobě navýšení nákladů a tím i zvýšení výdajů na vstupu při zhotovení díla v případě daně z přidané hodnoty a snížení výnosu v případě daně z příjmů právnických osob. Škodou jako obligatorním znakem skutkové podstaty trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku je nutno rozumět újmu, která vznikla poškozené obchodní společnosti [REDAKCE] s.r.o., která se projevila v důsledku jednání, které je obviněným v této trestní věci vytýkáno v popisu skutku. Taková škoda může mít podobu zmenšení majetku poškozené obchodní společnosti nebo v ušlém zisku a musí být vyjádřitelná penězi. Škodou na cizím majetku se rozumí nejen zmenšení dotčeného opatrovaného nebo spravovaného majetku, ale i nedostatek přírůstku na něm. Ve vztahu k trestnému činu podle § 220 tr. zákoníku za škodu způsobenou obchodní společností [REDAKCE] s.r.o. nižší soudy považovaly celou výši vyplacené provize se současně učiněným závěrem, že k žádnému zprostředkování nedošlo a že provize na základě uzavřené smlouvy o zprostředkování byla vyplacena neoprávněně, resp. bez jakéhokoli reálného důvodu. Obhajoba obviněných, že takto vyplacená částka na základě faktur vystavených obviněnou za družstvo [REDAKCE] výrobní družstvo, se promítla do ceny za dodávku fotovoltaické elektrárny obchodní společnosti [REDAKCE] s.r.o., byla ignorována, stejně jako tvrzení nevyvrácené ani osobami oprávněnými jednat za [REDAKCE] s.r.o., že výstavba solární elektrárny byla pro dodavatele zisková, že o nutnosti vyplacení provize věděli a že do ceny dodávky solární elektrárny ji zakalkulovali. Zda tito svědci znali skutečný tvrzený důvod vyplacení této částky, neuvedli, a to i s vědomím své možné trestní odpovědnosti za takovéto jednání. Nicméně v tomto směru je nutno aplikovat zásadu *presumpce nevin* a z ní vyplývající princip *in dubio pro reo*, podle nichž při reálnosti více skutkových verzí je nutno vycházet z té, která je pro obviněné nejpriznivější.

18. Dovolací soud uzavřel, že otázka, v jaké výši a zda vůbec vznikla obchodní společnost [redacted] s.r.o. škoda ve smyslu ustanovení § 220 tr. zákoníku, zůstala nezodpovězena provedeným dokazováním, stejně tak skutečnost, že by obvinění jednali s úmyslem způsobit škodu obchodní společnosti [redacted] s.r.o., které naopak [redacted] (i za cenu toho, že se dopustí korupčního jednání) chtěl zřejmě prospět. Nelze tak vyloučit, že škoda v důsledku jednání obviněných vznikla ve skutečnosti objednateli díla, obchodní společnosti [redacted] s.r.o., za kterou jednal [redacted], který měl být konečným příjemcem peněžních prostředků, které byly formálně vykazovány jako provize za zprostředkování a byly vyplaceny spřízněnému družstvu [redacted], které ovšem k obchodu reálně nijak nepřispělo, a mělo jít o úplatek poskytnutý [redacted] za to, že zařídil, aby obchodní společnost [redacted] s.r.o. získala zakázku na výstavbu solární elektrárny.
19. Naproti tomu dovolací soud odmítl námitku obviněných, že by takto fakturovanou částku obviněnou [redacted] za družstvo [redacted] bylo možno považovat za (reálné) výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely ve smyslu § 25 a následujících zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Jestliže soudy dospěly k závěru, že družstvo [redacted] žádné plnění obchodní společnosti [redacted] s.r.o. na základě smlouvy o zprostředkování neposkytlo, že šlo o fingovanou smlouvu mezi nimi o poskytnutí určité služby, nelze za daňově uznatelný náklad považovat údajným zprostředkovatelem fakturované a zhotovitelem díla vyplacené částky. Ve vztahu k trestnému činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku argumentace, že vyplacená „provize“ byla daňově uznatelným nákladem, nemůže obstát. Obvinění podle skutkových závěrů soudů nižších stupňů si měli být dobře vědomi fiktivnosti smlouvy o zprostředkování i toho, že tento fiktivní obchod se projeví i v účetnictví, na jehož základě bude zpracováno daňové přiznání, do kterého se zvýšení nákladů na provedení díla promítne. Měli být také nejméně srozuměni, že v důsledku fakturovaných částek za údajnou provizi za zprostředkování zakázky na výstavbu solární elektrárny obchodní společnost [redacted] s.r.o. vyplacené částky jako náklady do svého účetnictví zahrne a následně je i neoprávněně zohlední při utváření daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2010 jako své výdaje. V tomto směru nehrála významnou roli ani okolnost, zda se v budoucnu stane [redacted] jednatelem této obchodní společnosti či nikoli, zda osoba odpovídající za účetnictví [redacted] s.r.o. a za podání daňového přiznání znala skutečný důvod vyplacení tzv. provize či nikoli. V tomto směru námitka obviněné, že nemohli tušit, že se [redacted] stane jednatelem, je zcela irrelevantní. Dovolací soud však přisvědčil námitce, že dobropis k faktuře č. 110114 ze dne 5. 12. 2010, který byl uplatněn ještě před podáním daňového přiznání k dani z příjmů, je nutno odečíst od výše neuznatelných výdajů. Rozsah zkrácení daně z příjmů právnických osob obchodní společnosti [redacted] s.r.o. by měl být nižší, byť rozdíl nebude nijak velký a významný z hlediska právní kvalifikace činu. V dalším řízení tuto nesprávnost bude nutno napravit.
20. V dovolacím řízení obstála také námitka obviněných, že nebylo ujasněno postavení [redacted] v obchodní společnosti [redacted] s.r.o. v rozhodném období, kdy se měl jednání kladeného mu za vinu dopustit. V případě tzv. nevěrné správy je třeba jednoznačně stanovit, jakou povinnost měl obviněný porušit, z čeho vyplývala, zda ze smlouvy či ze zákona, v čem spočívala, což není možné bez toho, že by si orgány činné v trestním řízení vyjasnily postavení

obviněného vůči subjektu, jehož majetek měl spravovat či opatrovat. Prokurista nemá povinnosti stanovené právními předpisy pro statutární orgán, jímž není, tato pravidla nelze užít ani analogicky. Rozvádění těchto názorů se s ohledem na závěry o škodě a motivaci obviněných k jejich jednání navazující na skutková zjištění soudů nižších stupňů jeví jako nadbytečné, neboť o tzv. nevěrnou správu ze strany obviněného [redacted] vůči majetku obchodní společnosti [redacted] zjevně nešlo. Nadto popis skutku nemůže obsahovat jakési alternativní závěry o tom, jakou povinnost obviněný porušil a z čeho taková povinnost vyplývala.

21. V závěru rozhodnutí Nejvyšší soud uvedl, že nic nebrání tomu, aby k nápravě vytýkaných vad došlo v řízení před odvolacím soudem, a to případně i po doplnění dokazování za součinnosti stran, zejména státního zástupce (např. setrvá-li na dosavadní verzi poškození majetku obchodní společnosti [redacted] s.r.o., ve vztahu k otázce vzniku škody na jejím majetku, upřesnění postavení obviněného [redacted] průběhu sjednání smlouvy o dílo a smlouvy o zprostředkování, nákladů na dílo, jejich fakturaci, v případě zkrácení daně upřesnit rozsah vzhledem k dobropisu ze dne 5. 12. 2010). V novém rozhodnutí se odvolací soud musí vypořádat i s dalšími námitkami obviněné, které Nejvyšší soud shledal důvodnými.
22. Trestní spis byl vrácen Vrchnímu soudu v Praze dne 3. 8. 2021, přičemž z obsahu spisu bylo zjištěno, že obžalovaný [redacted] dne [redacted] 2020 zemřel. Za této situace **Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 8. září 2021, sp. zn. 9 To 25/2019**, rozhodl podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. ř. za užití § 223 odst. 1 tr. ř. z důvodu § 11 odst. 1 písm. e) tr. ř. o zastavení trestního stíhání [redacted] pro skutky, jimiž měl spáchat zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, dílem ukončený ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku.
23. Ve stádiu obnoveného odvolacího řízení obžalovaná [redacted] dne 19. 10. 2021 doručila Vrchnímu soudu v Praze další **doplnění odvolání**. Uvedla, že i kdyby vycházela ze skutkového závěru, že vyplacená provize byla úplatou za výhru nabídky, nejednalo by se o žádný trestný čin, když legální úplata za výhru nabídky v soukromém neveřejném výběrovém řízení je uznatelným daňovým nákladem, který byl vynaložen na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů společnosti [redacted]. Jednalo by se nanejvýše o zastření právního jednání jiným jednáním, avšak jednání se vždy posuzuje podle pravé povahy. Rozhodnutím dovolacího soudu nebyla řešena právní otázka, zda může být úplata či úplatek za výhru zakázky daňově účinným nákladem ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 ZDP, navíc ve vztahu k tomu, zda se mohlo jednat o úplatu či úplatek, nebylo provedeno žádné dokazování. Zákon o daních z příjmů nerozlišuje mravnost, resp. zákonnost vynaloženého nákladu, neboť pro zjištění základu daně právnických osob je nerozhodná. I kdyby úplatek nebyl daňově účinným nákladem, zůstávají pochyby o výkladu netrestní právní normy a je nutno prokázat, že [redacted] znal správný výklad netrestní právní normy a postupoval úmyslně v jeho rozporu. Další otázkou je, zda [redacted] věděl, že platí úplatek, neboť podle výpovědi jmenovaného, obžalované i jejího manžela mohl [redacted] po celou dobu jednat v dobré víře, že možnost ucházet se o zakázku mu skutečně zajistila obžalovaná. Zásadní právní otázka proto zní, zda je zkrácením daně, pokud společnost zaúčtuje faktury v dobré víře, že jsou za zprostředkování, byť se fakticky jednalo o úplatek. Onu transakci je nutno posuzovat ve vztahu k daňovému subjektu, o jehož daňovou povinnost se jedná. Obžalovaná je přesvědčena, že úplatek je v českém právním řádu daňově uznatelný náklad.

Dále obžalovaná namítla, že z její strany se nemohlo jednat o pomoc na zkrácení daně. Pokud bylo úmyslem [REDAKCE] čin spáchat, spáchal by jej totožným způsobem i bez pomoci obžalované, a to tím, že by daňový základ [REDAKCE] понížil o vyplacené úplatky.

24. Obžalovaná dále vyslovila svůj hluboký nesouhlas se skutkovou verzí, že zprostředkování bylo ve skutečnosti úplatou či úplatkem za výhru v neveřejném soukromém výběrovém řízení. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Afs 109/2015, 7 Afs 259/2015, 5 Afs 175/2004, 5 Afs 1/2005, dále na rozsudek Vrchního soudu, sp. zn. 6 To 66/2017, zdůraznila, že i pouhý tip na výběrové řízení naplňuje definici zprostředkování a že činnost zprostředkovatele může spočívat též v podávání informací či v podávání vhodných návrhů případným uchazečům o uzavření smlouvy zájemci již známým. Obžalovaná požaduje v novém řízení provádět rozsáhlé a opakované dokazování, jehož provedení před odvolacím soudem by znamenalo porušení jejího ústavního práva na spravedlivý dvoustupňový proces. Proto navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Hradci Králové k novému projednání a rozhodnutí.
25. Přílohou doplňku odvolání jsou listiny s označením „*Návrh na provedení důkazů*“. Obžalovaná v podání navrhuje doplnění dokazování následovně; ad 1) svým výsledkem, zejména k upřesnění podrobností ohledně zajištění příležitosti účastnit se výběrového řízení pro [REDAKCE] s.r.o., ke své odborné způsobilosti a nemajetnosti, ad 2) listinami, které jsou přílohou jejího dovolání, ad 3) důkazy, jejichž provedení bylo zamítnuto u předchozího odvolacího řízení, ad 4) výpověďmi svědků [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] znalce Vítězslava Háčka, ad 5) listinami, jimiž se soud nezabýval v odsuzujícím rozsudku, ad 6) opakováním důkazů provedených prvoinstančním soudem (listinami, znaleckým posudkem, čtením protokolů o výpovědích svědků). Citované podání obžalované obsahuje konkrétní výčet důkazů navržených k doplnění.
26. Za popsání procesního stavu **Vrchní soud v Praze z podnětu odvolání obžalované, státní zástupkyně a poškozené opětovně přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 4 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, které se týkají obžalované [REDAKCE]** [REDAKCE] jakož i správnost postupu řízení, které jejich vydání předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Po projednání věci dospěl k závěru, že odvolání obžalované a státní zástupkyně *důvodná jsou*, byť jejich odvolací argumentaci v podstatné části nebylo možno přisvědčit. Naproti tomu odvolání poškozené Vrchní soud v Praze vyhodnotil jako nedůvodné. K rozsahu přezkumné činnosti odvolací soud zdůrazňuje, že těžiště opakovaného přezkumu zaměřil převážně na skutečnosti, na které upozornil dovolací soud, jehož právním názorem je podle § 265s odst. 1 tr. ř. vázán. Ve zbývajícím rozsahu přezkumné činnosti neshledal žádné důvody pro změnu svých dřívějších závěrů, které vyjádřil ve svém rozhodnutí ze dne 18. září 2019, na které v podrobnostech odkazuje, neboť nepovažuje za účelné svoji dřívější argumentaci opakovat.
27. Na úvod je vhodné znovu stručně potvrdit, že napadený rozsudek je výsledkem řízení, které bylo provedeno podle trestního řádu a netrpí žádnými podstatnými vadami, jež by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obžalované na obhajobu. Krajský soud v Hradci Králové provedl dokazování pečlivě a v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. Také hodnocení důkazů z hlediska požadavků ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. nelze nic oprávněně vytknout.

Odůvodnění rozhodnutí, byť není prosto dílčích nedostatků, splňuje základní požadavky zákona a je dostačující.

28. Podstatná odvolací námitka obžalované spočívá v tom, že **důkazní řízení** je neúplné, požaduje jeho rozsáhlé doplnění a opakování, které podle ní neodpovídá možnostem veřejného zasedání a právu obžalované na dvoustupňové trestní řízení. Tuto námitku odvolací soud jako neopodstatněnou odmítá a to ve shodě s pokyny dovolacího soudu. Odvolací soud již ve svém prvním rozhodnutí vysvětlil, že dokazování ve stádiu hlavního líčení považuje za úplné pro rozhodnutí ve věci. U veřejného zasedání *dne 18. září 2019* bylo dokazování doplněno podle § 213 odst. 1, odst. 2 tr. ř. vyjádřením finančního úřadu ve vztahu k subjektu [redacted] výrobní družstvo. Z listiny Finančního úřadu pro [redacted] kraj ze dne 6. 8. 2019 (čl. 3994/sv. 16) v souvislosti se zprostředkovatelskou činností družstva [redacted] ve prospěch subjektu [redacted] s.r.o. bylo zjištěno, že u daňového subjektu [redacted] neprobíhala žádná daňová kontrola ani postup k odstranění pochybností a že daň z přidané hodnoty i daň z příjmů právnických osob byly vyměřeny v souladu s tvrzením daňového subjektu dle § 140 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád v platném znění. Subjekt svoji daňovou povinnost, jak ve vztahu k dani z příjmů právnických osob, tak ve vztahu k dani z přidané hodnoty, podle vyčíslení v daňovém přiznání splnil; konkrétně daň z příjmů právnických osob za období roku 2010 ve výši 429 400 Kč uhradil dne 4. 7. 2011, daň z přidané hodnoty za rozhodné měsíce, včetně faktur za zprostředkovatelskou činnost, v celkové výši 3 393 512 Kč uhradil postupně od 13. 4. 2010 do 26. 1. 2011. K citovanému vyjádření finančního úřadu jsou připojeny přílohy týkající se výrobního družstva [redacted] a to protokoly o ústním jednání finančního úřadu ze dne 24. 8. 2011, 8. 9. 2011 a 21. 9. 2011 s přílohami, přiznání k dani z příjmů právnických osob za roky 2010 a 2011 s přílohami a přiznání k dani z přidané hodnoty za leden, březen, duben, květen, červen, červenec, září a prosinec 2010. Též těmito listinami byl proveden důkaz u veřejného zasedání. Dále obžalovaná předložila důkaz novým znaleckým posudkem znaleckého ústavu Česká znalecká, a.s., ze dne 15. 5. 2019, č. 5 567-17-2019, se stanoviskem znalce k písemnému vyjádření Finančního úřadu pro [redacted] kraj ze dne 13. 12. 2018. Za souhlasu stran podle § 211 odst. 5 tr. ř. byl znalecký posudek přečten u veřejného zasedání. Posudek do důkazní situace nepřinesl žádný posun, neboť pouze opakuje dřívější závěry téhož znalce ze znaleckého posudku č. 5 422-18-2018 ze dne 4. 10. 2018, který též objednala obžalovaná za účelem posouzení její obhajoby. Znalecký posudek ze dne 4. 10. 2018 byl u hlavního líčení proveden, včetně výsledku jeho zpracovatele Dr. Ing. Vítězslava Háalka, MBA, Ph.D. V reakci na posudek krajský soud opatřil vyjádření Finančního úřadu pro [redacted] kraj ze dne 13. 12. 2018, které se závěry znalce polemizuje. Druhý znalecký posudek předložený obhajobou v odvolacím řízení je reakcí na vyjádření finančního úřadu ze dne 13. 12. 2018 k prvnímu znaleckému posudku, přičemž argumentaci finančního úřadu znalec označil za chybnou. Polemika znalce a finančního úřadu se odvíjí od jejich opačného úsudku, zda zprostředkovatelská služba byla uskutečněna či předstíraná. Sporná je tedy otázka skutkového zjištění, které však přísluší výlučně soudu.
29. Po vrácení věci do odvolacího řízení u veřejného zasedání *dne 27. 10. 2021* bylo dokazování doplněno o nové vyjádření Finančního úřadu pro [redacted] kraj ze dne 27. 9. 2021 k otázce, jakým způsobem se dobropis k faktuře č. 114 promítá do vyčíslení zkrácení daně z příjmů právnické osoby. Dále byl proveden důkaz výpisem z obchodního rejstříku k subjektu

██████████ s.r.o. v likvidaci a výpisem z katastru nemovitostí k osobě obžalované. Přestože obžalovaná sama navrhla dokazování doplnit svým vlastním výslechem, kterýžto důkaz odvolací soud u veřejného zasedání chtěl provést, obžalovaná po poučení odmítla k věci vypovídat a ke svým osobním a majetkovým poměrům uvedla pouze základní údaje k současné mzdě, s tím, že ostatní si nepamatuje. Naproti tomu obžalovaná u veřejného zasedání přečetla své vlastní vyjádření, které v písemné podobě i s přílohami založila do spisu. Jeho obsahem jsou výtky, které jsou převážně opakováním její dřívější odvolací argumentace, a důvody, pro které trestní proces považuje za šikanu a diskriminaci.

30. Důkazní návrhy uplatněné obžalovanou v doplňku odvolání (viz výše odst. 25) odvolací soud zamítl jako nadbytečné a nepotřebné. Obžalovaná ve své podstatě požaduje, aby celé dokazování v hlavním líčení bylo provedeno znovu, k čemuž zákonné důvody rozhodně dány nejsou. Odvolací soud se přesvědčil, že veškeré důležité důkazy u hlavního líčení byly řádně provedeny, stávající dokazování je vyčerpávající a představuje úplný podklad pro rozhodnutí soudu. Navíc návrhy obžalované nemají bezprostřední vazbu na skutečnosti, které jsou těžištěm opakovaného přezkumu napadeného rozsudku v obnoveném odvolacím řízení. Obžalovanou tvrzené mezery v dokazování rozhodně nepůsobí zkrácení jejího práva na obhajobu a nejsou na úkor náležitě zjištěnému skutkovému stavu věci. Účelem dokazování není zahltit a bez opodstatnění protahovat důkazní řízení v trestním procesu, k čemuž by navržené doplnění vedlo, nýbrž dokazování provést v hlavním líčení koncentrovaně, věcně a cíleně na objasnění základních skutečností důležitých pro rozhodnutí soudu, což u hlavního líčení bylo naplněno. Účelem odvolacího řízení pak zcela jistě není opakování důkazů z hlavního líčení, jak též obžalovaná požaduje. Odvolací soud uzavírá, že stávající dokazování považuje za úplné a zákonné, na jehož základě je možno ve věci rozhodnout.
31. Ke **skutkovým zjištěním** odvolací soud stručně rekapituluje následující. U hlavního líčení bylo správně a bez pochybností prokázáno, že ve zjištěné době společnost ██████████ s.r.o., za kterou jednal ██████████ na základě smlouvy o dílo ze dne 5. 2. 2010 zrealizovala za sjednanou cenu 201 mil. Kč bez DPH dodávku fotovoltaické elektrárny v obci ██████████ pro objednavatele (investora) společnost ██████████ s.r.o. Ta byla zapsána do obchodního rejstříku dne 9. 10. 2009, v rozhodné době jejím společníkem s obchodním podílem v rozsahu 23,5% (od 28. 1. 2010 v rozsahu 20,3%) a jednatelem byl ██████████, manžel obžalované ██████████, dalšími společníky byli ██████████ a ██████████ a společnost ██████████ s.r.o. Společnost ██████████ s.r.o. jako zájemce též uzavřela dne 2. 12. 2009 smlouvu o zprostředkování s družstvem ██████████ jako zprostředkovatelem, za které jednala obžalovaná ██████████. Předmětem zprostředkovatelské smlouvy bylo ujednání, že družstvo ██████████ bude vyvíjet činnost směřující k tomu, aby společnost ██████████ s.r.o. měla příležitost uzavřít smlouvu o dílo na dodávku fotovoltaické elektrárny. Za zprostředkovatelskou činnost byla sjednána provize ve výši 9% z ceny zprostředkované smlouvy. S odkazem na zprostředkovatelskou smlouvu obžalovaná za družstvo ██████████ na společnost ██████████ s.r.o. vystavila deset faktur na úhradu smluvní provize v celkové výši 21 744 624 Kč, včetně DPH, které ██████████ schválil a nechal uhradit ve prospěch bankovního účtu družstva. Následně obžalovaná i ██████████ uvedené fakturační a finanční úkony vykázali do účetnictví a daňových povinností subjektů, za které jednali. Též je nesporné, že obžalovaná finanční prostředky z účtu družstva neprodleně převedla na soukromý účet svého

manžela jako vypořádací členský podíl, který byl vypočten ve výši zhruba 22 mil. Kč ke dni 31. 1. 2008, kdy [redacted] požádal o ukončení členství v družstvu [redacted]. Potud jsou závěry nalézacího soudu jednoznačné a žádné výhrady proti nim nevznikly ani obžalovaná.

32. Též bylo v hlavním líčení správně zjištěno, že deklarované zprostředkování obchodu (výstavba fotovoltaické elektrárny) družstvem [redacted] pro společnost [redacted] s.r.o., za které byla družstvu zaplacená odměna, bylo fiktivní a obžalovaná s [redacted] jednali se znalostí všech rozhodných okolností. Na základě vzájemné dohody klamavě vykazali výkon zprostředkovatelské činnosti, za kterou obžalovaná fakturovala a [redacted] nechal proplatit odměnu družstvu. Proti těmto skutkovým závěrům obžalovaná podaným odvoláním brojí, avšak v tomto ohledu odvolací soud její odvolací argumentaci přisvědčit nemohl, což podrobně rozvedl pod body 27-34 ve svém rozsudku ze dne 18. 9. 2019. Nyní na podporu správnosti těchto závěrů krajského soudu považuje za účelné pouze zdůraznit podstatné důvody, které v souhrnu ke konečnému úsudku vedou. Realizace dohody o „zprostředkování a provizi“ byla výlučně v režii obžalované, [redacted] a [redacted] ostatním zainteresovaným osobám (zejména ostatním společníkům investora, ale též dodavatele) byla zamlčena. Společnost [redacted] s.r.o. jako investor dodavatele díla hledal a vybral vlastní interní činností, nikoli s pomocí zprostředkovatelské činnosti třetího subjektu, a tedy zprostředkování nebylo vůbec třeba. V této souvislosti jsou nejdůležitější výpovědi svědků [redacted] a [redacted] (ale též [redacted] a [redacted]), kteří popsali přípravné práce projektu fotovoltaické elektrárny (nápad se zrodil začátkem roku 2009), vůdčí úlohu měl [redacted] který nabídl svoji prázdnu společnost [redacted] s.r.o., a popsali též organizaci výběru dodavatele, kdy okruh firem vznikl v rámci diskuse mezi společníky a potenciálními dodavateli byla rozeslána výzva dne 29. 11. 2009. Podle svědků se na výběru dodavatele díla družstvo [redacted] ani obžalovaná [redacted] nijak nepodílely a společnost [redacted] s.r.o. oslovili sami. Pokud do interního výběru firmu [redacted] s.r.o. zanesl manžel obžalované, na což lze důvodně usuzovat, pak konal pouze to, co podle společné dohody činily všechny na projektu zainteresované osoby. Družstvo jako předmět činnosti zprostředkovatelskou činnost nemělo a žádnou jinou průkaznou zprostředkovatelskou činnost nerealizovalo. Zprostředkovatelská smlouva byla uzavřena dne 2. 12. 2009, tj. až po prvních kontaktech mezi dodavatelem a investorem, a družstvo o zprostředkování vykazalo listiny, jejichž obsah nesvědčí o konkrétním uvěřitelném výkonu zprostředkovatelské činnosti. Obžalovaná a [redacted] společně vytvořili a podepsali nepravdivé listiny předstírající zprostředkovatelskou činnost družstva, a to již dne 15. 5. 2009, tedy čtyři dny po nástupu [redacted] do firmy [redacted] s.r.o. (oznámení o zajištění zájemce na stavbu elektrárny v [redacted] investora [redacted] s.r.o., jejíž jednatel činnost družstva [redacted] vyloučil). Další nepravdivá oznámení o zajištění zájemce obžalovaná s [redacted] podepsali v lednu, únoru a červnu 2010. Účelová aktivita obžalované byla prokázána též v průběhu daňové kontroly subjektu společnosti [redacted] s.r.o. (dříve [redacted] s.r.o.). K výkonu zprostředkovatelské činnosti byli jako svědci vyslechnuti [redacted] a obžalovaná, oba shodně uvedli, že informaci o chystané stavbě elektrárny v [redacted] svědek sdělil obžalované, sepsali dva oznamovací formuláře (datované 9. 11. a 29. 11. 2009) se sdělením svědka jako oznamovatele, že je zájem o dodávku fotovoltaické elektrárny, investorem bude [redacted] a rada města schválila prodej pozemků, což v době sepsu oznamovacího formuláře dne 29. 11. 2009 byla neveřejná informace z jednání rady města [redacted] a svědek ji objektivně nemohl znát. Nadto svědek v trestním řízení vysvětlil, že

formuláře podepsal dodatečně na žádost manžela obžalované a že formuláře obsahují nepravdivé informace. Též obhajoba obžalované sama o sobě jako věrohodná nemůže obstát. Okolnost zvažované výstavby elektrárny musela být obžalované dobře známa dříve, než tvrdí. Myšlenkou posuzovaného projektu se její manžel zabýval již od začátku roku 2009 a ona sama jménem družstva dne 19. 10. 2009 požádala město [REDAKCE] o odprodej pozemků za účelem podnikatelské činnosti, dne 2. 11. 2009 prodej pozemků město družstvu neschválilo a dne 4. 11. 2009 od žádosti odstoupila. Současně s družstvem mezi zájemci o stejné pozemky byla společnost [REDAKCE] s.r.o. pro výstavbu elektrárny, později jeden ze společníků firmy [REDAKCE] s.r.o. Tvrzení o tom, že obžalované informaci o chystané stavbě předal svědek [REDAKCE], byla vyvrácena, nehledě k tomu, že stěží lze uvěřit verzi, že by svědek obžalované předal „novou“ informaci o projektu, který zaštitoval již několik měsíců její manžel. Stejně tak je málo věrohodné tvrzení, že obžalovaná společnost [REDAKCE] s.r.o. sama vyhledala a zde navázala první kontakt s [REDAKCE], když jmenovaný do firmy nastoupil dne 11. 5. 2009 a již o čtyři dny později spolu sepsali prokazatelně nepravdivé oznámení.

33. Na základě všech stručně vyložených skutečností odvolací soud ve shodě s krajským soudem opětovně uzavírá, že dokazováním bylo spolehlivě prokázáno, že družstvo [REDAKCE] nevyvinulo žádnou činnost, zásluhou které by společnost [REDAKCE] s.r.o. získala posuzovanou zakázku a že faktury, které obžalovaná za družstvo vystavila, neměly žádné ekonomické opodstatnění, tj. zněly na činnost, k níž nedošlo. Proti těmto skutkovým zjištěním dovolací soud ve svém zrušujícím usnesení žádné výhrady nevzněl a v obnoveném odvolacím řízení nevyšly najevo žádné nové relevantní skutečnosti, na které by musel Vrchní soud v Praze reagovat.
34. Naproti tomu Vrchní soud v Praze po vrácení věci dovolacím soudem, vázán jeho právním názorem, musel znovu hodnotit obhajobu obžalované spočívající v tom, že posuzovaným obchodem dodavateli elektrárny, společnosti [REDAKCE] s.r.o., žádná škoda nevznikla a nebylo to ani úmyslem spoluobviněných, jak bylo uvedeno ve zrušeném odsuzujícím rozsudku. Je skutečností, že této obhajobě nasvědčují některá skutková zjištění; konkrétně pro společnost [REDAKCE] s.r.o. byl obchod lukrativní a ziskový, a to přes úhradu faktur za fiktivní plnění, společníci s dohodou o poskytnutí provize, včetně její výše, souhlasili, byť o podrobnostech takové dohody se nezajímali, a zcela reálně výše sjednané provize mohla být zahrnuta do celkové ceny díla, tj. ve výsledku fakturované náklady za fiktivní plnění by nesla jako investor společnost [REDAKCE] s.r.o., jak obžalovaná tvrdí. V případě, že náklady na provizi byly skutečně zakalkulovány do ceny díla, škoda vznikla společnosti [REDAKCE] s.r.o., potažmo jejím společníkům, vyjma [REDAKCE], do jehož soukromé sféry byly veškeré finanční prostředky z provize převedeny. Šlo by tak o korupci v soukromoprávních vztazích, kdy zástupci obchodních společností k vlastnímu prospěchu z úplatku uzavírají smlouvy, a to i na úkor jimi zastupované právnické osoby, čímž skrytě poškozují osoby s majetkovou účastí na kapitálových obchodních společnostech (viz §§ 331, 332 tr. zákoníku s účinností od 1. 1. 2010). Stran okolnosti, zda sjednaná a vyplacená provize byla či nebyla zahrnuta do konečné ceny díla, nelze vyslovit spolehlivé závěry, když obě verze jsou zatíženy jistou důkazní nouzí, kterou podle přesvědčení odvolacího soudu již nelze odstranit. Jakékoliv doplnění dokazování v tomto směru není reálné; od činu uplynulo více jak deset roků, společnost [REDAKCE] s.r.o. již zanikla (datum výmazu 20. 6. 2020, důvodem skončení likvidace), obviněný [REDAKCE] dne

2020 zemřel a důkazy opatřené v dosavadním řízení na tuto otázku nedávají přesvědčivou odpověď. Nikdo ze zúčastněných aktérů obchodu o úplatku nebo provizi za výhru v neveřejné soutěži nehovořil, obžalovaná tuto verzi kategoricky popírá a jiné důkazy se ani nenabízejí. Za stávající situace proto nelze spolehlivě určit, zda proplacením faktur za fiktivní plnění vznikla škoda dodavateli s.r.o. či investorovi s.r.o., nicméně v obou případech by šlo o jednání trestně postižitelné. Odvolací soud dospěl k závěru, že z důvodu důkazní nouze, která neumožňuje označit subjekt, jemuž činem škoda vznikla, nezbyvá, než v souladu se zásadou in dubio pro reo právní kvalifikaci zločinem porušení povinnosti při správě cizího majetku spáchaný formou pomoci u obžalované z výroku o vině vypustit.

35. Naopak v napadeném rozsudku jako správný a zákonný obstál výrok o vině pomocí ke zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 24 odst. 1 písm. c), § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr zákoníku ve znění účinném do 30. 6. 2016. Dovolací soud svým zrušujícím usnesením v souvislosti s touto právní kvalifikací vytkl pouze vadu spočívající v tom, že ve skutkovém závěru o zkrácení daně z příjmů právnických osob nebyl zohledněn dobropis vystavený k poslední faktuře č. 110114 ze dne 5. 12. 2010 na částku 57 724 Kč, vč. DPH. Z logiky věci lze usoudit, že daňový subjekt společnost s.r.o. v přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010, které bylo finančnímu úřadu doručeno dne 21. 6. 2011, zmíněný dobropis v hospodářském výsledku zohlednil, neboť dobropis vystavila obžalovaná za družstvo dne 7. 3. 2011 a úhrada došla společnosti s.r.o. dne 30. 5. 2011, tj. před podáním přiznání k dani finančnímu úřadu. Nicméně tuto okolnost, tj. zda společnost s.r.o. do svého účetnictví dobropis skutečně zanesla či nikoliv, není možno objektivně přezkoumat a doložit. Proto odvolací soud vyžádal od správce daně nové vyjádření k otázce, jak se uvedený dobropis do vyčíslení zkrácené daně promítá. Z vyjádření vyplývá, že pokud dobropis je zahrnut v hospodářském výsledku za rok 2010 a výše plnění na faktuře č. 114 nebylo ze strany plátce daně při vyčíslení pokráceno o částku dobropisu, dojde ke snížení neoprávněných nákladů na částku 18 072 416,36 Kč, čímž dojde k poklesu rozdílu ve výši daně na částku 3 433 870 Kč. Pokud dobropis nebyl zahrnut v hospodářském výsledku za rok 2010 a výše plnění na faktuře č. 114 nebylo ze strany správce daně při vyčíslení pokráceno o částku dobropisu, pak dobropis výši vyčísleného zkrácení daně nijak nezmění a zůstane ve stejné výši 3 442 990 Kč, neboť zaúčtováním dobropisu se zvýší hospodářský výsledek na částku 53 224 001,97 Kč, současně se o stejnou částku sníží neoprávněné náklady na částku 18 072 416,36 Kč, tudíž ve výsledku konečné vyčíslení zkrácení daně ovlivněno nebude. Z uvedeného vyjádření vyplývá, že v každém případě je nutno vycházet z první naznačené varianty, která je pro obžalovanou i příznivější, byť rozdíl ve zkrácení daně je minimální (cca 9 tisíc Kč) a nemá vliv na právní kvalifikaci jejího jednání. Zjištěný nedostatek odvolací soud v novém rozhodnutí napravil tím, že v popisu skutku snížil položku neoprávněných nákladů na 18 072 416, 36 Kč a nově vyčíslil zkrácení daně na částku 3 433 870 Kč v souladu s výpočtem správce daně.
36. Pokud však jde o skutkové závěry krajského soudu, nelze jim nic vytknout, s výhradou výše vyložené změny ve vyčíslení zkrácené daně. Bylo prokázáno, že za společnost s.r.o. vědomě schválil a nechal proplatit faktury obžalovanou vystavené za fiktivní plnění, faktury nechal zanést do účetnictví, čímž neoprávněně navýšil náklady společnosti s.r.o. a v důsledku toho zkrátil daňovou povinnost u daně z příjmů právnických osob

v rozsahu částky 3 433 870 Kč. Je nepochybné, že faktury vystavené bez ekonomického podkladu neodrážejí reálně provedená zdanitelná plnění a tedy rozhodně nejde o daňově uznatelné náklady vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely ve smyslu § 25 a násl. zák.č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů ve znění pozdějších předpisů. Obžalovaná [REDAKCE] této trestné činnosti napomohla vystavením faktur za fiktivní zprostředkovatelskou činnost, když i ona jednala se znalostí všech okolností. Dobře věděla, že obžalovaný faktury nechá proplatit a následně je zahrne do účetnictví společnosti, jak je uloženo zákonem. Za této situace musela být minimálně srozuměna s tím, že společnost [REDAKCE] s.r.o. v daňovém přiznání daně z příjmů právnických osob v důsledku fiktivních faktur uměle navýší výdajovou stránku, tím sníží příjem společnosti a dojde ke zkrácení povinného daňového odvodu z příjmů právnických osob. V souvislosti s konkrétním postavením [REDAKCE] je třeba dodat, že pachatelem daňového deliktu je i osoba, která formálně nevykonává funkci statutárního orgánu právnické osoby, ale ve skutečnosti ji fakticky vede a ovlivňuje její podnikání, musí plnit zákonné povinnosti přiznat a zaplatit příslušnou daň, jak předpokládá skutková podstata trestného činu zkrácení daně, poplatku a povinné platby podle § 240 tr. zákoníku, která nevyžaduje žádné zvláštní postavení či funkci pachatele, ale postačí, pokud pachatel fakticky jedná jménem subjektu daně (shodně viz rozhodnutí Nejvyššího soudu 5 Tdo 1014/2013). V daném případě [REDAKCE] tyto požadavky naplňoval, neboť plně zajišťoval chod firmy, a to v pozici odpovědné osoby, která firmu fakticky řídila. Odvolací soud se ztotožnil též se závěrem prvostupňového soudu, že [REDAKCE] po celé posuzované období nesl odpovědnost za řádné účetnictví a přiznání daňových povinností. Rovněž není sporu o tom, že obžalovaný dobře znal veškeré okolnosti posuzovaného obchodu, u něhož stál od počátku, a dobře věděl, že deklarované zprostředkování je pouze předstíráno, úhrada faktur nemá podklad v ekonomickém ekvivalentu a finanční prostředky posílá do majetkové sféry subjektu, který se na obchodu nijak nepodílel a je ovládán manželkou jednoho ze společníků investora.

37. **Odvolací argumentaci obžalované** Vrchní soud v Praze musel odmítnout. Nad rámec výše uvedeného k námitkám obžalované považuje odvolací soud za důležité doplnit následující. Odvolací soud předně odmítá vést polemiku s obžalovanou, zda a na kolik je rozhodnutí soudu prvního stupně „okopírováno z jiných dokumentů“ a na kolik se jedná o vlastní úvahy nalézacího soudu. Přestože tuto argumentaci jako nepřiléhavou odvolací soud odmítl již ve svém dřívějším rozsudku, obžalovaná ji znovu akcentovala ve svém posledním vyjádření u veřejného zasedání. K tomu odvolací soud znovu zdůrazňuje, že odůvodnění napadeného rozsudku jako celek ob stojí, jeho obsah splňuje požadavky § 125 tr. ř. a základní hodnotící úvahy jsou v něm dostatečně srozumitelně vyjádřeny. Lichá je též námitka o tom, že v době výběrového řízení u společnosti [REDAKCE] s.r.o. byli jejími společníky právnické osoby [REDAKCE] družstvo a [REDAKCE] výrobní družstvo. Tato okolnost není relevantní. Z výpisu z obchodního rejstříku vyplývá, že změna na straně společníků byla zapsána dne 16. 12. 2009, avšak to neznamená, že noví společníci do doby zápisu byli na projektu nečinní. Z výpovědí všech důležitých svědků vyplývá, že společná dohoda zainteresovaných osob od počátku zahrnovala jak subjekt, který bude elektrárnu realizovat, včetně angažmá konkrétních společníků ([REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] a společnost [REDAKCE] s.r.o.), tak způsob financování projektu. A právě jmenování (vyjma [REDAKCE] o zprostředkovatelské smlouvě nic nevěděli, ačkoliv měli ve společnosti svůj obchodní podíl a na interním výběru dodavatele se podíleli. Obžalovanou předložená čestná prohlášení různých osob jsou neúčinnými a nepotřebnými listinami; konkrétně

za [redacted] družstvo a [redacted] za [redacted] výrobní družstvo se na projektu ani výběru dodavatele vůbec neúčastnili, [redacted] byl u soudu vyslechnut jako svědek, oznámení o vyhledávání zájemců pro výstavbu fotovoltaické elektrárny byla dostatečně ověřena v přípravném řízení, další dokazování je nadbytečné. Pokud by bylo prokázáno (což se nestalo), že provize byla úplatkem či úplatou za výhru nabídky, pak je rozhodné, že se provize dostala do soukromé sféry manžela obžalované, a to na úkor ostatních společníků investora, který náklady celého projektu nesl. Tuto velmi důležitou okolnost obžalovaná ve své odvolací argumentaci zásadně pomíjí, avšak soud k ní přihlédnout musí. Obžalovaná skutečně nemohla bezprostředně ovlivnit vedení účetnictví a obsah daňového přiznání ve společnosti [redacted] s.r.o., nicméně dobře věděla, že pokud vystaví faktury za neexistující plnění a tyto budou proplaceny, jedná se o náklady, které se v účetnictví musí projevit a neoprávněně zkrátí daňovou povinnost z příjmů právnických osob, k čemuž došlo. S takovou okolností musela být minimálně srozuměna, neboť by bylo proti logice věci, aby daňový subjekt vyplacenou provizi nevykázal, zvýšil si tak výnos ze zakázky a odvedl bezdůvodně vyšší daňovou povinnost. Bez pomoci obžalované, tj. vystavení faktur za fiktivní činnost, by [redacted] zjištěným způsobem zkrátit daň z příjmů právnických osob nemohl. Odvolací soud vyhodnotil odvolací námitky obhajoby jako nedůvodné a účelové.

38. K **odvolání státní zástupkyně** v obnoveném odvolacím řízení lze připojit pouze stručnou poznámku. Námitka stran výše škody způsobené zločinem porušení povinnosti při správě cizího majetku je irelevantní s ohledem na nové skutkové a právní závěry odvolacího soudu. Též neobstojí námitka směřující proti závěru o rozsahu, v jakém došlo ke zkrácení daně; zatímco krajský soud uzavřel na vinu dle § 240 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, obžaloba a odvolání navrhuji kvalifikaci podle odst. 3 stejného trestného činu. Krajský soud do rozsahu zkrácení daňové povinnosti společností [redacted] s.r.o. zahrnul pouze daň z příjmů právnických osob v částce 3 442 990 Kč a neuznal zkrácení daně z přidané hodnoty v částce 3 624 104 Kč, což je vytýkáno. Odvolací soud již v prvním svém rozhodnutí shledal postup soudu prvního stupně správným a státní zástupce dovolání v neprospěch obviněných nepodal. Je účelné k tomu připomenout, že daň z přidané hodnoty je vůči státnímu rozpočtu neutrální, proto její zkrácení [redacted] formou neoprávněného odpočtu zaplacené DPH na základě fiktivních faktur je vyváženo tím, že obžalovaná za družstvo [redacted] z fiktivních faktur DPH odvedla a ke zkrácení státního rozpočtu v tomto rozsahu nedošlo. Tato námitka se tedy týká skutkové a právní otázky již vyřešené. Pokud intervenující státní zástupce u veřejného zasedání navrhl jednání obžalované kvalifikovat jako úplatkářský delikt, odvolací soud tomuto návrhu nevyhověl, neboť důkazní a procesní stav věci dostatečně přesvědčivé závěry neumožňuje vyslovit.
39. Odvolací soud ve shodě s nalézacím soudem shrnuje, že ve vztahu k obžalované soubor provedených důkazů jako celek jednoznačně svědčí o její vědomé a aktivní roli při činu, když společně se zemřelým [redacted] předstírali výkon zprostředkovatelské činnosti družstva [redacted] pro zájemce [redacted] s.r.o., která ve skutečnosti realizována nebyla. Společnost [redacted] s.r.o. zakázku v podobě výstavby fotovoltaické elektrárny pro [redacted] s.r.o. získala zásluhou interní činnosti samotného investora, nikoliv zásluhou zprostředkovatelské činnosti družstva [redacted]. Na základě fiktivní zprostředkovatelské smlouvy obžalovaná účelově vystavila faktury na neuskutečněné plnění

s vědomím, že faktury budou zahrnuty do účetnictví i do daňového přiznání. O vině obžalované v tomto rozsahu žádné pochybnosti nevznikly ani ve stádiu odvolacího řízení.

40. **Vady rozsudku** byly zjištěny ve výroku o vině a spočívají v tom, že ad 1) byla nesprávně užitá právní kvalifikace zločinem porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 odst. 3 tr. zákoníku, neboť nebyly prokázány zákonné znaky způsobení škody a zavinění ve vztahu k tomuto znaku, ad 2) jednání obžalované bylo nesprávně posouzeno jako dva samostatné skutky. Vrchní soud v Praze z podnětu odvolání státní zástupkyně a obžalované podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek ohledně obžalované v celém rozsahu zrušil a za podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. znovu ve věci rozhodl. V novém rozhodnutí popis skutkového děje precizoval a stručně vyjádřil všechny skutkové okolnosti, které naplňují zákonné znaky skutkové podstaty užitě právní kvalifikace zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku ve znění účinném do 30. 6. 2016. Tohoto trestného činu se obžalovaná [REDAKCE] dopustila jako účastník ve formě pomoci (§ 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku), neboť na základě předchozí dohody se zemřelým [REDAKCE] (pachatel zločinu) se aktivním a významným způsobem účastnila na jednání, které nese znaky zločinu dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku.
41. V důsledku změny ve výroku o vině odvolací soud se znovu zabýval otázkou **trestu** a dospěl k následujícím závěrům. Obžalované je trest nyní ukládán za jeden úmyslný trestný čin v rámci zákonné trestní sazby § 240 odst. 2 tr. zákoníku, která činí dva až osm roků odnětí svobody. Délka trestního stíhání od 7. 12. 2015 i doba soudního řízení od 8. 12. 2017 byly přiměřené rozsahu a povaze trestné činnosti a potřebnému dokazování, včetně realizace právní pomoci ze zahraničí (Německo) a opatření potřebných překladů písemností. Z obsahu spisu vyplývá, že v listopadu 2012 bylo podáno trestní oznámení, úkony trestního řízení byly zahájeny v únoru 2013 a poté trestní řízení mělo standardní průběh, bez neodůvodněných průtahů. Trestní věc byla pravomocně skončena dne 18. 9. 2019, poté bylo odvolací řízení nově otevřeno rozhodnutím dovolacího soudu dne 28. 4. 2021. Nyní zhruba po šesti měsících je tedy ve věci rozhodováno podruhé. Obžalované ze zkušební doby podmíněného odsouzení uplynulo přibližně 19 měsíců a zaplatila zanedbatelnou část uloženého peněžitého trestu ve výši 7 200 Kč. K trestné činnosti došlo v období leden 2010 až červen 2011, tj. zhruba před deseti roky, což již odůvodňuje přiměřenou kompenzaci ve prospěch obžalované.
42. Stupeň škodlivosti spáchané trestné činnosti je středně vysoký, přičemž obžalovaná se na trestném činu podílela intenzivní a významnou formou. Trestnou činnost páchala po dobu několika měsíců, sofistikovaně, se zřetelnou snahou trestnou činnost zakrýt nepravdivými doklady. Přispěla ke zkrácení daňové povinnosti v rozsahu částky 3,4 mil. Kč, což jest v dolní polovině zákonné kategorie značného rozsahu. Obžalovaná v trestním řízení zaujala nekritický postoj, daňová povinnost vypořádána nebyla. Obžalovaná se trestné činnosti dopustila v zjištěném úmyslu a jednala v dobré životní situaci, nikoliv pod vlivem tíživých okolností. Je bez záznamu v rejstříku trestů a vede řádný způsob života, s výhradou nyní souzené věci. Obžalovaná je vdaná, ve středním věku, nachází se v přiměřeně dobré životní situaci. Je matkou dospělého syna, který studuje [REDAKCE] školu. Obžalovaná v trestním řízení deklaruje svoji nemajetnost, avšak její údaje nejsou uvěřitelné. U veřejného zasedání uvedla, že jejím jediným příjmem je mzda účetní ve výši 15 200 Kč hrubého a nemá žádný majetek (úspory). Sama však doložila (v jiné souvislosti), že s manželem v roce 2016 prodali nemovitost za částku cca 8 mil. Kč, do čeho peníze vložili, si

však již nepamatuje. Stejně tak si nepamatuje, kdy bylo rozděleno společné jmění manželů. Tato její vyjádření neobstojí jednak proto, že skutečně nemajetná osoba si obvykle dobře pamatuje, jak naložila s vyšším finančním obnosem, jednak je s podivem, že obžalovaná u hlavního líčení dne 23. 7. 2018 ke své osobě uvedla, že má čistý příjem 15 000 Kč, hypoteční úvěr a vlastní pozemky s ornou půdou v [REDACTED]. Z porovnání obou vyjádření plyne, že příjem obžalované údajně tři roky stagnoval, což neodpovídá mzdovému vývoji na trhu, a rovněž obžalovaná cíleně zamlčuje, jak naložila s výnosy z prodeje nemovitostí. Navíc je vdaná a lze důvodně předpokládat, že její manžel na výdaje rodiny přispívá. Za dané situace odvolací soud usoudil, že na pravdivost tvrzení obžalované o její nemajetnosti nelze spoléhat. Pro úvahu o trestu odvolací soud proto vychází z průměrných majetkových poměrů, na které nejméně lze u obžalované usuzovat.

43. Rozsudkem ze dne 18. 9. 2019 odvolací soud za dva úmyslné trestné činy uložil obžalované úhrnný podmíněný trest odnětí svobody v trvání dvou roků s podmíněným odkladem na zkušební dobu čtyř roků, trest zákazu činnosti a trest peněžitý v celkové výměře 730 000 Kč s náhradním trestem odnětí svobody v trvání dvou měsíců. Je nepochybné, že nová úvaha odvolacího soudu o druhu a výši trestů musí doznat citelnou změnu ve prospěch obžalované, a to s ohledem jak na příznivější změnu ve výroku o vině, tak na dobu vedení trestního stíhání. Jako přiměřený a spravedlivý trestní postih odvolací soud považuje kombinaci stejného trestu odnětí svobody v trvání dvou roků (tedy na samé spodní hranici zákonné trestní sazby) s kratší zkušební dobou na tři roky, výrazně mírnější peněžitý trest v celkové výměře 200 000 Kč a kratší trest zákazu činnosti (odpovídající délce zkušební doby). Odvolací soud je přesvědčen, že výchovný dopad podmíněného trestu odnětí svobody je znovu na místě posílit uložením trestu peněžitého, avšak výrazně mírnějšího. Majetková sankce významně přispívá k prohloubení účelu trestu a pro její uložení jsou splněny zákonné podmínky ustanovení § 67 odst. 1, § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku, stejně tak ustanovení § 39 odst. 7 tr. zákoníku. Lze důvodně usoudit, že peněžitý trest uložený obžalované v celkové výši 200 000 Kč, vyjádřený v odpovídajícím počtu denních sazeb (200) podle povahy a středního stupně škodlivosti činu a v přiměřené výši (1 000 Kč) podle osobních a majetkových poměrů, je pro obžalovanou snadno vykonatelný a je účinnou sankcí za spáchanou trestnou činnost. Trest zákazu činnosti je v souladu se zákonnými hledisky, druh a rozsah zakázané činnosti je vymezen s ohledem na trestnou činnost, které se obžalovaná podle výroku o vině dopustila (zneužití funkce statutárního orgánu družstva) a také délka trestu je přiměřená závažnosti činu. Odvolací soud je přesvědčen, že zvolená kombinace trestů je dostatečně účinná a spravedlivá sankce za spáchanou trestnou činnost a je způsobilá dosáhnout účelu trestu, jak má na mysli trestní zákoník.
44. Bez závad v napadeném rozsudku zůstal výrok o **náhradě škody**, jímž byla poškozená [REDACTED] s.r.o., v likvidaci, s nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních podle § 229 odst. 1 tr. ř. Odvolatelka uplatnila nárok na náhradu škody v rozsahu částky 21 744 624 Kč, která jí byla způsobena zločinem porušení povinností při správě cizího majetku dle § 220 tr. zákoníku a krajský soud postupoval dle § 229 odst. 1 tr. ř., stejně tak soud odvolací ve svém prvním rozhodnutí. Důvodem bylo, že obhajoba vznesla námitku o promlčení nároku na náhradu škody v subjektivní promlčecí době. Vrchní soud v Praze shledal postup dle § 229 odst. 1 tr. ř. důvodným, neboť vyhovění odvolání poškozené bránila okolnost, že v trestním řízení nebyly zjištěny potřebné skutečnosti pro stanovení počátku běhu subjektivní promlčecí doby; potřebné doplnění přesahovalo potřeby trestního řízení a podstatně by jej

protáhlo. Odvolání poškozené bylo zamítnuto. Zmíněné argumenty platí i v současném stádiu řízení, nicméně z obchodního rejstříku bylo nově zjištěno, že společnost [REDACTED] s.r.o. v likvidaci zanikla, byla vymazána ke dni 20. 6. 2020 a důvodem výmazu bylo skončení likvidace společnosti. Za této situace nezbývá, než odvolání poškozené zamítnout jako nedůvodné, byť jde o ryze formální rozhodnutí, které nemá žádný faktický význam s ohledem na okolnost, že společnost již neexistuje (viz §§ 118, 185 občanského zákoníku).

45. Vrchní soud v Praze uzavírá, že napadený rozsudek ohledně obžalované [REDACTED] neobstál ve výroku o vině i trestu. Postupem podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e), odst. 2 tr. ř. z podnětu odvolání obžalované i státní zástupkyně byl napadený rozsudek ohledně obžalované zrušen v celém rozsahu a za podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. Vrchní soud v Praze znovu rozhodl o vině i trestu ve prospěch obžalované, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Odvolání poškozené bylo podle § 256 tr. ř. zamítnuto. Zbývá dodat, že konečný návrh obžalované u veřejného zasedání na zastavení trestního stíhání odvolací soud nemohl přijmout, neboť neodpovídá zákonu ani skutkovým a právním závěrům v přezkoumávané trestní věci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí *není* další řádný opravný prostředek přípustný.

Odsouzení a nejvyšší státní zástupce mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení u Krajského soudu v Hradci Králové. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch odsouzeného. Odsouzený může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Nutný obsah dovolání je vymezen v § 265f tr. ř. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

Praha 27. října 2021

JUDr. Jana Kantorová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

[REDACTED]